

Beroep, op 31 maart 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Portugese Republiek

(Zaak C-144/03)

(2003/C 146/43)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 31 maart 2003 beroep tegen Portugese Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. França en J. Flett als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Portugese Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen en ten uitvoer te leggen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2000/52/EG van de Commissie van 26 juli 2000 tot wijziging van richtlijn 80/723/EEG betreffende de doorzichtigheid in de financiële betrekkingen tussen lidstaten en openbare bedrijven ⁽¹⁾, de krachtens artikel 2 van deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen.
- vast te stellen dat de Portugese Republiek in elk geval, door deze bepalingen niet onmiddellijk aan de Commissie mee te delen, de krachtens artikel 2 van richtlijn 2000/52/EG op haar rustende verplichting niet is nagekomen;
- de Portugese Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor de omzetting van de richtlijn is op 31 juli 2001 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 193 van 29.7.2000, blz. 75.

Verzoek van de Juzgado de lo Social nr. 20 te Madrid van 6 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. Keller en Instituto Nacional de la Salud (INSALUD) e Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Zaak C-145/03)

(2003/C 146/44)

De Juzgado de lo Social nr. 20 te Madrid heeft bij beschikking van 6 november 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 31 maart 2003, in het geding tussen A. Keller en Instituto Nacional de la Salud (INSALUD) e Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Zijn verklaring E-111 en in het bijzonder verklaring E-112, die op grond van artikel 22, lid 1, sub c, van verordening nr. 1408/71 ⁽¹⁾ en artikel 22, leden 1 en 3 van verordening nr. 574/72 ⁽²⁾ moeten worden opgesteld, voor het bevoegde orgaan dat deze verklaringen heeft afgegeven (in casu de Seguridad Social Española) bindend met betrekking tot de diagnose die is gesteld door het orgaan van de verblijfplaats (in casu het Duitse orgaan), waarbij het er in concreto om ging dat een onmiddellijke chirurgische ingreep bij de betrokkene noodzakelijk was als enig therapeutisch middel om zijn leven te redden en dat die operatie enkel kon worden verricht in een ziekenhuis van een land dat niet tot de Europese Unie behoort, namelijk in de universiteitskliniek van Zürich in Zwitserland, zodat het orgaan van de verblijfplaats de werknemer naar de genoemde kliniek mag verwijzen zonder dat het bevoegde orgaan zijn terugkeer mag verlangen, teneinde hem aan de wenselijk geachte geneeskundige onderzoeken te onderwerpen en hem de passende behandeling voor zijn ziekte aan te bieden?
2. Moet het beginsel van gelijke behandeling in artikel 3 van verordening nr. 1408/71, waarin staat dat de werknemer „de rechten en verplichtingen voortvloeiende uit de wetgeving van elke lidstaat onder dezelfde voorwaarden (hebben) als de onderdanen in die staat”, in samenhang met de artikelen 19, lid 1, sub a, en 22, lid 1, sub [c]-i, van deze verordening, op grond waarvan de migrerende werknemer recht heeft op de verstrekkingen welke voor rekening van het bevoegde orgaan door het orgaan van de woon- of verblijfplaats worden verleend volgens de door dit orgaan toegepaste wettelijke regeling alsof hij bij laatstbedoeld orgaan was aangesloten, aldus worden uitgelegd dat het bevoegde orgaan verplicht is de kosten van geneeskundige behandeling in een land buiten de Europese Unie te vergoeden, wanneer vaststaat dat de werknemer, wanneer hij was aangesloten of verzekerd bij het orgaan van de verblijfplaats, daarop recht zou hebben gehad, mede gelet op het feit dat de geneeskundige behandeling — te weten geneeskundige behandeling in spoedgevallen door particuliere klinieken, ook in landen die niet tot de Europese Unie behoren — behoort tot de prestaties waarin de wettelijke regeling van de bevoegde lidstaat voorziet?

⁽¹⁾ van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkende en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2).

⁽²⁾ van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EEG) nr. 1408/71 (PB L 74, blz. 1).